

GENERALUL ȘTEFAN GUȘĂ, AȘA CUM MI-L AMINTESC

Colonel (rezervă) inginer Șerban Ion

L-am cunoscut în toamna anului 1957, după admiterea noastră în Școala Militară de Ofițeri Tancuri și Auto din Pitești. Eram elevi adunați din toate colțurile țării, o masă de anonimi timorați de ceea ce reprezenta, în fapt, dar și în imaginația noastră, instituția militară. Încet-încet, acomodarea inerentă pentru majoritatea dintre noi a început să se facă simțită și, fără să ne dăm seama, din masa „informă” de tineri au început să se contureze oameni cu nume și fizionomie distinctă. Oricâtă inhibiție ar crea Armata, în special în primele luni de contact cu ea, personalitățile mai puternice ies în evidență în timp relativ scurt.

Printre cei care au căpătat, în mijlocul nostru dar și în fața șefilor, un nume și chip cunoscut încă din primele săptămâni de școală, a fost și elevul Gușă Ștefan. Nu prea înalt, ba chiar puțin firav, băiatul ajuns aici de pe lângă Buzău, în timp foarte scurt părea scăpat de complexe pe care cei mai mulți încă le aveau datorită „hainei militare”. Au fost primele indicii ale unei personalități ce se contura a fi puternică și pe care noi ceilalți o simțeam fără a putea atunci s-o definim.

Primele zile și săptămâni de școală militară au adus și primele posibilități de a ne manifesta pe plan fizic și intelectual.

În învățarea abc-ului instrucției militare, elevul Ștefan Gușă a dovedit aptitudini încă de la început, iar exercițiile fizice, în special gimnastica la aparate, au scos în evidență de câtă tenacitate și voință era în stare. Astfel, dacă un exercițiu la bară fixă sau bare paralele nu îl putea face la nivelul celui mai bun executant dintre colegi, exersa separat în puținul timp liber de la prânz sau seara înainte de culcare, atât cât era nevoie să fie printre cei mai buni. De fapt, voința și ambiția de a fi printre cei mai buni, l-a caracterizat în tot ce a întreprins toată viața.

A fost foarte bine dotat și cu inteligență și capacitate intelectuală. În însușirea cunoștințelor de la clasă a avut același deziderat: să fie printre cei mai buni. Elocvent în acest sens este un fapt petrecut pe timpul urmării cursurilor Academiei Militare Tehnice unde am fost coleg cu el, dar cu un an în urma lui, când, pentru că nu era pregătit să obțină nota maximă la cursul de Mecanica fluidelor, a preferat să-și amâne examenul decât să obțină o notă mediocră. Evident că în final a obținut nota maximă. Curios era faptul că niciodată colegii nu l-au taxat drept tocilar, atât de firesc, de normal era efortul lui de a obține rezultate foarte bune.

De altfel, de-a lungul întregii lui cariere a fost un coleg bun, un om respectat, un șef apreciat. Privea deschis pe oricine. Nu se formaliza. Se acomoda ușor și cu cei din medii umane simple și cu cei din medii elevate.

Avea respect pentru cei care făceau munca de execuție în Armată. De aceea, aceștia îl iubeau și se străduiau din răspuțeri să-i îndeplinească cerințele fără a-l obliga să facă uz prea mare de autoritatea formală cu care era investit în diferite perioade.

Acest lucru coroborat cu faptul că în unele cazuri, chiar și atunci când a devenit general, putea să execute personal și foarte bine sarcinile sau acțiunile subordonaților, lucru ce

se întâmpla deseori, i-a conferit în Armată dragoste, respect și autoritate, iar acestea l-au propulsat în ierarhia militară pe deplin meritat.

De fapt, privind retrospectiv, îmi dau seama tot mai mult că el a avut aptitudini native pentru profesia militară. Îmi amintesc de începuturile carierei noastre de ofițeri, când îndeplineam funcții de comandanți de plutoane chiar în școala militară pe care o absolvisem. Și noi, colegii, lui am fost selectați pentru școala militară tot pentru calități și aptitudini importante. Totuși rezultatele pe care noi le obțineam în muncă cu eforturi foarte mari, cu consum de timp enorm, el le obținea cu o ușurință demnă de invidiat.

În ultimul an ca elevi în școala militară și în primii ani de activitate ca ofițeri, o parte dintre noi am beneficiat de experiența și profesionalitatea celui care a fost la acea vreme colonelul Vasile Milea, șeful școlii militare. Dumnealui a fost personalitatea cea mai importantă care a remarcat calitățile - ambiția, voința, capacitatea intelectuală, perseverența, profesionalismul și autoritatea – celui care era locotenentul Ștefan Gușă.

Pe baza convingerii că era un ofițer cu o pregătire foarte bună, cu aptitudini de comandă incontestabile și integritate morală, ulterior generalul Milea l-a propulsat pe Ștefan Gușă în cele mai înalte funcții de comandă din Armată. Și, credeți-mă, generalul Milea nu numai că nu tolera incompetența, comoditatea, lipsa de pregătire, dar cred că mai bine și-ar fi tăiat o mână decât să semneze numirea cuiva care nu era bun într-o funcție!

Odată cu trecerea lui Ștefan Gușă în funcții de comandă mari (de la comandant Regiment Tancuri în sus), deși între timp devenisem inginer militar, drumurile noastre s-au despărțit oarecum. Totuși, într-o Armată nu foarte mare, așa cum era Armata noastră, tot timpul a răzbătut până la noi același gen de știri pozitive despre munca și faptele lui.

O notă aparte a însemnat pentru mine și mulți alții activitatea de-acum a generalului Ștefan Gușă, pe timpul evenimentelor din decembrie 1989.

Despre acțiunile Armatei în decembrie 1989 și după aceea, nu fac aici comentarii, dar menționez că eu și mulți colegi le considerăm pozitive.

Rolul major al generalului Gușă a avut loc după moartea ministrului Forțelor Armate, generalul Milea, când în calitate de șef al Marelui Stat Major a preluat el comanda.

Atunci Armata era în cel mai înalt grad de confuzie și derută. Eram lipsiți de informații externe, lipsiți de informații interne.

Dacă ar fi fost război, am fi avut planuri pe care să le punem în aplicare. Pentru ce se întâmpla atunci nu aveam planuri, experiență, antecedente și pe deasupra eram deseori față în față cu propriii conaționali care trebuiau împiedicați să facă excese sau chiar mai rău. Celelalte structuri care trebuiau să se mai ocupe de aceste lucruri au fost practic desființate.

În momentul apariției generalului Gușă la televiziune și a preluării comenzii Armatei, efectul moral a fost miraculos. Ideile ni s-au limpezit. Teama ne-a dispărut. Știam că ne poate comanda și este capabil să-și asume răspunderea. Acțiunile au început să se ordoneze ca liniile de forță într-un câmp magnetic. Chiar dacă toate acestea pentru „civili” au fost neobservate, pentru noi a însemnat mare lucru.

Știam de acum că Armata va putea gestiona evenimentele. Încrederea noastră în ce va face generalul Gușă și că ce va face va face bine, pornea de la faptul că îl știam ridicat din popor, ridicat dintre noi, alături de noi și gata să se jertfească primul dacă ar fi fost cazul.

În acest context am considerat banal de firesc și de normal ca el să nu accepte intervenția unor forțe externe, pentru că așa cum noi aveam încredere în el, cred că și el avea încredere în noi, în toată masa de cadre și soldați ai Armatei.

Nu știm cât de bine vor considera alții că ar fi acționat în acele momente generalul Gușă. Dar trebuie ținut cont că el nu a beneficiat de ajutorul vreunei forțe politice care s-a manifestat în acele momente, pentru că nu făcea parte din vreuna și nu avea legături cu ele. El a avut la bază propria intuiție și a ținut cont de problemele țării și ale Armatei, luând măsuri în funcție de cursul evenimentelor.

